

af detta land, utan uppväcker äfven hos, åtminstone, tänkaren hvad vårt folks framtid beträffar, dels förhoppningar och dels farhågor. En fråga liknande den af tvenne fordrom dags föräldrar, med afseende på sin sons framtid framstälda: "hvad månde blifva af detta barnet?", vill äfven med afseende på oss smyga sig fram: hvad månde blifva af det svenska folket i Amerika?

Någon torde invända, att det är försent att sålunda fråga, alldenstund svenskarnes existens i detta land är två hundra femtio-årig, under hvilken tid man hunnit att häfda det svenska namnet.

Sant är att lofsägande tal hafva i dag såväl på engelska som svenska hållits öfver oss och mycket af det sagda torde hålla profvet — kanske att sant är att svenskarna af amerikanerna i många afseenden och det med all rätt vunnit deras förtroende och akning, och detta i allsynnerhet för sin idoghet och rättskänsla. Men därar voro vi, om vi under allt detta blundade för våra nationella brister. Och dubbelt däraktiga voro vi, om vi efter att dessa loftal förklingat, gingo hem hvor och en till sitt och lade oss satt hvila på denna sjelfbelätenhetens kudde: vi svenskar i Amerika äro idealet bland nationaliteterna; vi hafva nått höjden af utbildning och framgång. Ingenting är så hämmande för ett folks framgång, som att makligt lägga sig på sjelfbelätenhetens hydra.

Jag vill ingalunda med denna framställning söka afkyla den rådande entusiasmen, nej, fasthålla den genom att dels rikta tancken på våra nationella brister och att dels möjligen sporra oss att ej stanna i loppet af det som höjer oss till en storhet men i stället jaga framåt till en högre standpunkt såväl i intellektuelt och sozialt som ock moraliskt och religiöst hänseende.

Visserligen är det sant att på åtskilliga områden icke litet gjorts för vårt folks bästa. Många välgörenhetens och bildningens institutioner hafva blomstrat upp ibland oss, men uppenbart är att upphofsmännen härtill utgöras i alltfall af endast en bråkdel af vårt folk. Ibland massorna pågår utan tvifvel en rörelse och verksamhet, som lik en väldig våg rullar fram för att hindra sann verklig bildning och utveckling. Sålänge man föraktar gudsfrukten och nykterhet, och i stället lofordar drycken-

skap och sedeslöshet, så länge Bellmansfester firas och tolereras, och så länge man icke kan umgås utan att bada i likörfoden, så länge tidningar låta i sina spalter inflyta bloddrypande och sedeförderfvande romaner jemte annan läsning af samma art, så länge okunnigheten prisas som dygd och råheten som något manligt, sålänge säger jag, är det visserligen icke som det borde vara. Här är ett fält för hvarje ädel och rättänkande svensk att arbeta på. Det borde ligga hvarje svensk om hjertat att aflägsna från det svenska namnet allt vanhedrande och istället förena dermed sådant som pryder det såväl inför Gud som menniskor.

Gudsfrukten och nykterhet äro de fornämsta vilkoren för sann bildning och utveckling. Visa mig ett folk som har bannlyst gudsfrukten och nykterhet från sig och jag skall visa er ett folk som inom kort har sjunkit in i hedendomens kolsvarta mörker. Hvad är det som har gjort de civiliserade folken till hvad de äro idag? Svar: kristendomen, gudsfrukten. Och ett faktum är att kristendomen än i dag är civilisationens fornämsta före gångare och befordrare samt äfven upprätthållare. I förening dermed kommer nykterheten. Med denna klippa till grund skulle vi sträcka oss framåt i det rätta, sanna och ärla.

De fornämsta faktorerna i denna mission äro enligt min tanke tre: predikstolen, tidningspressen och skolan. Dessa tre borde vara en enighet, en kombination. Dess representanter skulle alla vara besjälade af gudsfruktans och nykterhetens sinne. Tänkom oss, hvilken mission det blefve, der alla dessa verkade hand i hand. Det har ju namnet af att så vara, men det är det icke. Det är en disharmoni här och der, hvilket verkar hämmande på det hela. Jag fruktar att mången predikant uraktläter att säga sina åhörare sanningen dels af frukten för att förlora brödet och dels af frukten att förlora folkets gunst och ynnest. Månen icke mången tidningsman af svaghet för penningen och för vissa menniskors gunst fyller spalterna med en läsning som visserligen klingar dem i öronen, men som likväil är en sådd, hvilken en dag gifver frukter, för hvilka han fasar. Den tidningsman och den predikant som af svaghet för menniskors behag och penningar icke våga framhålla det som gagnar, som förbättrar, ja, icke våga tala för sanning och rätt, de duga icke att vara

ledare och uppfostrare. Desse skulle omvända och fostra folket, men se, folket har omvänt och fostrat dem efter sitt godtycke. Nej, predikstolen, pressen och skolan behöfva renas och helgas. Vi behöfva mer och mer män som våga i tal och skrift stå fram för sanning och rätt. Endast på den vägen kunna vi såsom ett folk framåtskrida till en storhet som icke är inbillad utan verlig, en storhet som äfven är erkänd på högre ort.

Till slut, låtom oss från och med denna fest vakna upp öfver hvad vi verkligen äro och hvad vi som ett folk i detta land kunna varda och derefter sträcka oss.

"Hör oss Svea" was sung by the chorus, and an "Ode" by Mr. D. Nyvall, read as follows:

Ett folk af höga nord
Från gamla Sveas jord
I härnad låg.

Då brändes städer ned
Af nordisk berserk vred,
Och fåfängt södern stred
Mot vikings tåg.

Men på den brända jord
Fick vilden höra ord
Om hvite Krist.

Och med ett krossadt mod
Den grymme viking stod,
Och hjeltens klinga god
Ej bet till sist.

Se'n efter hundra år
Från Sverige åter går
Ett vikingtåg.

Med spaden i sin hand
Att odla nya land
De gå mot denna strand
På vestervåg.

En konung sände dem
Från nordens kära hem
Till denna kust.

Hans ädla hjelteråd,
Om ej till stora dåd,
Så dock till fliten bråd
Dem ingaf lust.

Med korsets helga ord
Till indianens jord
De skulle gå.
Det var kung Gustafs bud
Att evangelii ljud
Igenom dem från Gud
Dit skulle nå.

Lef, dyra minne, än
Och fostra bland oss män
Af denna stam,
Att gammal nordisk dygd
I hemmen gifva skygd
Och hjeltar fosterbygd
Här skapar fram.

Rev. C. A. Swensson, president of the board of directors of Bethany College, Lindsborg, Kan., delivered the following address:

MR. PRESIDENT: I am glad to notice that you feel better after listening to the magnificent addresses of this afternoon than you did at one o'clock. The rain scared you. Did you not remember the old Swedish saying, that the more rain on the wedding day, the brighter will the future be? This is a wedding occasion. The first two hundred and fifty years of Swedish-American history have to-day, and by this occasion, been united with bonds of love and memory to the common history of the American nation.

Mr. President, in building up a new and mighty nation like the American people, the leading spirits should make evident that same spirit of wisdom that farmers and stock raisers always show. They should understand the value of good blood. I stand here on this occasion, Mr. President, proud of the opportunity to say that we Swedes are of good stock, that we are and have always been of good blood. We are made out of reliable materials. The good Lord did not use any wood in the construction of our upper story. The Swedes have been a free people for 2,000 years. They were never slaves. They never could be. Death is always to

them preferable to slavery. Our early form of government was patriarchal and republican. The Swedish farmer spoke directly and without fear to the Swedish king about the grievances and wishes of the people. The present king of Sweden has a more limited power than the president of the United States. We come of the Viking stock. Normandy, in France, and England herself, has received some of its best blood from the Norse Vikings. It was a race of heroes. The United States, and more especially Minnesota, is getting a great deal of this splendid element among the rapidly increasing population.

You have heard a great deal of the Swedes to-day. Let me ask you, Mr. President, why did the Swedes come to America?

The Swedes came to America not because they wanted to make a fuss. We are not made that way. There is no dynamite or red flags in the composition of Swedish character. We have no cause for making a disturbance. The freedom and intelligence of Sweden (Sweden has a much smaller per cent of illiteracy than Massachusetts, the paradise of the school ma'ams and philosophers,) preclude the possibility of any success for anarchistic or nihilistic doctrines among our people. Yes, I have heard of one nihilist over in Sweden, a tailor called Palm. He is the laughing stock of king and peasant alike. In America neither you nor I, nor anybody else, ever heard of a Swedish anarchist. We never will. Tyranny, ignorance, military despotism, arbitrary police government, with atheism and bad beer or whisky added in sufficient quantities, make anarchists. That is the reason why we Swedes are not anarchists. The necessary conditions are lacking.

We did not come to America to live in the poorhouse or to have the government pay for our board and lodging in any other manner. We came because of our willingness and ability to work. In our philosophy hard and patient work means assured success sooner or later. We are willing to do any kind of work until we find something better. We would rather work on the street than to go idle.

We did not come to perpetuate Swedish customs or ideas in this country. America, not Sweden, is our fatherland now. We Americanize easily. The reason is, we have been a cosmopolitan people for 2,000 years. The Vikings felt at home everywhere; so do we. Of one thing I am certain; American institutions fit us, and our ideas, hopes and ambitions to perfection. We could hardly be happy in dear old Sweden again since we have seen and loved America and Minnesota. Oh, yes, speak of love of fatherland and everything of that sort. We are proud of the history of the Swedes in Sweden, but we hope for better things for the Swedish-Americans in this country. The grandest and most perfect realization of the ideals of human history must be looked for right among ourselves. In America those great principles which decide temporal and eternal happiness shall be better and more perfectly understood, and will stand forth in a purer revelation than in any other country, or among any other people. To be an American is to be one of heaven's favorites, to be un-American, and yet remain here, is the unfailing sign of a knave and of a fool.

Fellow Swedes of Minnesota, the ages to come will bear witness to your conduct, your patriotism, your devotion to a great and noble cause. Upon you depends largely whether the Swedes shall continue to be honored and loved in this new nation of ours. May you help to make more and better history in America than Swedes ever did before. America is now our fatherland. Let us know no other. Teach your children to love America and her free institutions with that devotion and forgetfulness of self so characteristic of our Swedish people in all ages. Remember your rights. They are the equal rights of every citizen of the United States. I could not express it more forcibly; the rights of an American citizen! Remember them, thank God for them, be true to them.

As the ages march by I can not but remember the trials, the afflictions, the burdens and tears of mankind. Oh, how the world always hoped for better times in the future. But the hopes were often mangled, the peans of victory were hushed, and the throbbing, the sad, desolate, hopeless throbbing, of

the great human heart became more distinct. Oh, America, thou art the hope of the ages, of the nations, thou art the answer to prayers of a thousand years, uttered in song and poesy, in the yet deeper unheard yearning of all those nations that were leaders in the race of development. America, be true to thy destiny, and as I think of the glorious future, of the unexampled progress already made, of the unlimited resources at thy disposal, of the devoted and unwavering patriotism of thy sons and daughters, then I feel that there is nothing in the entire political history of the world so grand, so inspiring, so full of hope, as to be a citizen of the greatest, most christian and civilized nation on earth, the American nation.

The following poem was read by the author, Mr. Ernst Lindblom, of Chicago :

Till Minneapolis.

I idoghetens land,
Vid Mississippis täcka strand,
Der Anthony- och Minnehaha-fallen brusa,
En stad har stolt växt upp.—
Det är den unga Vesters hopp,
Dett hopp, som afundsjuka än förgäfves sökt att grusa.

Invid den breda elf,
Der indianen såg sig sjelf
På femtitalet vara herre uti trakten,
Har nu ett jättebarn
Bygt hus vid hus och qvarn vid qvarn;
Och Minneapolis är namnet på den unga makten.

Den firar uti dag
En storstadsfest af märkligt slag,
Som sympati i alla svenska hjertan röner.
Den firar minnet af
Den tid, då öfver vida haf
De drogo till Columbi land, de förste Svitiods söner.

En liten koloni
De bildade, som fann sig fri,
Fastän den under fjärran Svea-drotten lydde.
Den gick med flit och id
Framåt. Det syntes, som en tid,
Då mödan skulle bli belönt, för *Nya Sverige* grydde.

Den tiden är nu här;
Vi se uti den dag, som är,
Det nya Sverige som ett stort och vidsträckt rike.
Inunder tidens lopp
Ha våra fäders stolta hopp
Förverkligats af landsmän, hvilka varit fädren like.

De gamle sådde gladt
I ärlig, varm förträstan, att
De skulle berga skörden uti *sina* dagar.
De trodde på den trakt,
Der de ned svett och möda lagt,
De trodde på sig sjelfve och på Svea-kungens lagar.

Men säden, en gång sådd,
Låg öfver sekler två i brodd;
Nu först den sägas kan ha spirat upp ur gruset.
De gamles koloni
Har blifvit stor, och den är fri,
Så länge verlden står och stjernbaneret höjs i ljuset.

Det nya Sverige är
Ej längre blott i Delaware,
Nej, det når öfver alla Unionens stater,
Inunder årens lopp
Ha *svenskar* hulpit bygga opp
Vår republik med tysta, ofta obelönta dater.

Hvar än de hittills býgt
Man nu dock påstå kan helt trygt,
Att Minnesota för dem blifvit hufvudorten,
De tyckas trifvas der,
Och Minneapolis det är
Till deras lyckliga och nöjda hem den öppna porten.

Derför ock der i dag
En fest kan firas af ett slag,
Som sympati i alla svenska hjertan röner.
Högt lefve minnet af
Den tid, då öfver vida haf
De drogo till Columbi land, de förste Svitiods söner!

Miss Mary A. Brown, of Washington, made some interesting remarks concerning the discovery of America in the year 1,000 by the Scandinavian Vikings, after which the presiding officer announced that a number of congratulatory letters and papers had been received, and read such of them as the late hour permitted, whereupon the exercises closed by the singing of the one hundred and fiftieth (David's) Psalm, accompanied by Cappa's band, and the vast audience reluctantly dispersed.

CONGRATULATORY LETTERS AND PAPERS.

TELEGRAM TO KING OSCAR, STOCKHOLM.

The Swedes in America assembled at Minneapolis to celebrate the two hundred fiftieth anniversary of the landing of the first Swedish colony on the Delaware, send your Majesty affectionate greetings and assurances of filial love for the honored land that fostered them and us. H. MATTSON,

Chairman.

REPLY.

I am commanded by the King to express his thanks for telegram and good wishes for the prosperity of the Scandinavian colony at Minneapolis. PRINTZENSKOLD,

Chamberlain.

WASHINGTON, D. C. Sept. 6, 1888.

Hans Mattson, Esq., Chairman,

DEAR SIR : If it were possible I should find sincere pleasure in joining with you and your associates in celebrating the two hundred and fiftieth anniversary of the first Swedish settlement in America.

The place of my birth and my present home—Wilmington, Delaware—was, I conceive, one of the first, if not the first, of the foot marks of Swedish enterprise in the new world.

Fort Christina, on the banks of the river Christiana, is now Wilmington, and was once Willington—named after Joseph Willing, of Bristol, in England, who migrated to Pennsylvania (one of my ancestors on the maternal side), married a Swedish lady and became possessed of the land whereon the settlement was made and the town built.